1843. N°. 166.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dings-* *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is *f* 5 voor drie maanden.

WOENSDAG 23 AUGUSTUS.

De prijs der Advertentiën is, van *een tot vijf* regels *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Buitenlandsche berigten.

TURKIJE.

Van de Turksche grenzen, 9 aug. De Servische zaak schijnt tot nieuwe verwikkelingen te zullen leiden. Heden en gisteren zijn, namelijk, spoedig na elkander, vier koeriers uit Konstantinopel te Belgrado aangekomen, door welke *Lieven* zoowel als de consuls van Engeland en Frankrijk nieuwe instructiën ontvingen. De voor *Lieven* bestemde depêches werden hem terstond naar Kragujewatz toegezonden. De Russische consul, de heer *Kodrika*, liet na de ontvangst der zijne, terstond toebereidselen voor de reis maken, om zich insgelijks in persoon naar Kragujewatz te begeven, en men zegt met zekerheid, dat hij daar tegen de verwijdering van *Wutschitsch* en *Petronewitsch* protesteren zal.

ITALIE.

Van de Italiaansche grenzen, 5 aug. De geest van misnoegdheid en onrust, welke in den laatsten tijd in Italië, vooral, echter, in de pausselijke staten zigtbaar was, is in Bologna tot ernstige dadelijkheden uitgebroken. In eenen brief uit deze stad van den ... wordt gemeld: Onze stad heeft het aanzien als of zij geblokkeerd was. De dagelijks toenemende partij der ontevredenen meende het geschikte tijdpunt tot de uitvoering harer plannen reeds gekomen; zoo scheen het ten minste, toen zich voor eenige dagen plotselings het gerucht verspreidde, dat de Franschen te Ancona en Romagna geland waren, hetgeen eene onbeschrijfelijke opschudding te weeg bragt. Een aantal jonge lieden verzamelde zich op dit gerucht met geweren, pistolen en dolken gewapend, hieven oproerige kreten aan, en vuurden eenige malen op den directeur der policie. De regering ging hunne pogingen, echter, met groote energie tegen; terstond werd de gewapende magt zoowel uit Bologna als de naburige plaatsen bijeengeroepen, kanonnen aangevoerd, talrijke patroeljes naar alle rigtingen afgezonden, en daardoor tot heden toe verdere onlusten verhinderd. Intusschen is het duidelijk, dat deze poging een uitvloeisel is van een stelselmatig geheim komplot, hetgeen blijkt uit de omstandigheid, dat in het geheim aangelegde mijnen ontdekt zijn, die in verband stonden met de munitie-magazijnen, welke ongetwijfeld in de lucht moesten springen. Ongetwijfeld zullen op deze eerste poging nog andere uitbarstingen volgen. De regering, zegt men, is naauwkeurig onderrigt van de plannen der onruststokers. De op de grenzen in garnizoen liggende Oostenrijksche troepen, staan gereed op het eerste teeken op te breken, en ontvangen op dit oogenblik versterkingen.

DUITSCHLAND.

Baden, 15 aug. Gisteren kwam hier het nog nooit beleefde geval voor, dat de bank op een en denzelfden dag tweemaal sprong. De bankier moet zeer aanzienlijke sommen verloren hebben. Op dezen avond was de gallerij sterk bezet, er werd hoog gepointeerd, en de bank was in het ongeluk. De pointeurs vervolgden hun geluk, en toen voor de negende maal achtereen rood uitkwam, waarbij de laatste maal een enkel speler 48,000 franken staan had, bezat de bank geen goud meer en moest het spel sluiten. Eenige weinige gezigten ziet men, die hierover bedroefd zijn, maar de vreugde is algemeener. Heden wordt, echter, het spel weder als naar gewoonte voortgezet.

PRUISSEN.

De *Allgemeine Preussische Zeitung* meldt in een lang artikel, dat de aanwezigheid van Zijne Majesteit den koning in Engeland in januarij 1842, en deszelfs persoonlijke bezigtiging van de model-gevangenis te Londen, tot een bepaald besluit omtrent de inrigting van het Pruissische gevangenisstelsel hebben geleid. Dien ten gevolge is besloten, dat het bij de inrigting der model-gevangenis te Londen gewijzigde Pensylvanische stelsel voortaan bij de op te rigten gevangenissen in Pruissen tot grondslag zal worden gelegd. Te Berlijn zal eene gevangenis, geheel overeenkomstig met die te Londen, voor 520 koppen, worden gebouwd. In Konigsbergen, Ratibor en Keulen zullen insgelijks gevangenissen naar hetzelfde stelsel op groote schaal worden gesticht.

Berlijn, 8 aug. Binnen kort zal eene: »Algemeene, vergelijkende handels- en nijverheids-geographie en statistiek," van dr. vrijheer *von Reden* verschijnen, uit welke reeds de *Deutsche Allgemeine Zeitung*, als proeve, een overzigt der staatsschulden van alle rijken van Europa mededeelt. De sommen zijn in thaler courant berekent. De grootste schuld heeft Engeland, namelijk, 5,578 millioen thaler; dan volgt Frankrijk, met 1410 millioen, vervolgens Holland met 1290 millioen, Spanje met 809 milioen, Oostenrijk met 579,373,000, Rusland met 479 millioen, enz. De gezamenlijke staatsschuld van Europa bedraagt 13,605 millioen thaler, terwijl de gewone staats-uitgaven van alle staten gezamenlijk 1498 millioen thaler beloopen. (Nederland geniet dus de droevige eer in dit opzigt de derde in rang, en boven de keizerrijken van Europa geplaatst te zijn). Volstrekt geene rentgevende schuld bezitten Zweden, Zwitserland, Krakau, de Ionische eilanden, Toscane, Turkije, Oldenburg, Lippe, Detmold en Schaumburg Lippe.

ENGELAND.

Londen, 19 aug. De zitting van het parlement zal den 24sten augustus worden geprorogeerd. De koningin *Victoria* zal in persoon de sluitingsrede uitspreken. Reeds worden in het huis der lords toebereidselen voor die plegtigheid gemaakt. Als eene bijzonderheid meldt men, dat, op uitdrukkelijken last der koningin, aan den troon zoodanige verandering zal worden gemaakt, dat prins *Albert* daarop op eenen zetel, op gelijke hoogte als die van H. M. geplaatst, zitting zal kunnen nemen. Zoo iets had vroeger nooit plaats gehad.

— Prins *Alexander der Nederlanden* is maandag laatstleden over Edinburg te Perth aangekomen, en heeft, na de merkwaardigheden dier stad bezigtigd te hebben, nog dienzelfden avond zijnen togt naar Braemar in de Hooglanden, het jagtverblijf van den hertog van *Leeds*, voortgezet.

— Ook de derde lezing der Iersche wapenwet is nu in het Hoogerhuis geschied, nadat verscheiden lords hunne gevoelens over de beste wijze om Ierland door meerdere inschikkelijkheid tot rust te brengen nog hadden ontwikkeld.

Een groot aantal kooplieden en fabrijkanten te Birmingham heeft besloten de inwoners op te roepen tot het teekenen van een adres aan H. M., waarbij deze verzocht zal worden hare tegenwoordige raadslieden weg te zenden, dewijl die verklaard hebben geen redmiddel tegen de bestaande kwijning van den handel des lands te weten.

De groote volksvergadering op den heuvel van Tara in het graafschap Meath, heeft, wat hare talrijkheid betreft, de verwachting der Repealers nog overtroffen. De menigte der tegenwoordigen wordt op ongeveer 500,000 geschat, en uit Dublin alleen waren zoovele menschen *O'Connell* derwaarts gevolgd, dat niet weinige winkels en werkplaatsen dien dag ledig stonden, gelijk over het algemeen de beweging eene zoo merkbare stremming in het dagelijksch bedrijf te weeg bragt, dat het reeds daarom wenschelijk ware dat een einde aan haar gemaakt werd.

Te midden der menigvuldige, met banieren en opschriften overdekte tenten, welke den heuvel het voorkomen van een uitgestrekt legerkamp gaven, beklom *O'Connell* eene verhevenheid, en rigtte zijne rede tot de menigte. Hij bepaalde zich eerst bij de historische herinneringen, aan deze plek verbonden, en betoogde vervolgens dat de unie met Engeland buiten toestemming der Iersche bevolking gesloten, even weinig verbindend voor die bevolking was als wanneer men had goedgevonden de wetgeving voor Ierland aan de Fransche Kamer over te dragen, en kwanswijze eenige afgevaardigden naar Parijs had gezonden, om alsmede aan de beraadslagingen deel te nemen. Engeland toch was, wat de wetgeving betrof, voor Ierland een even zoo vreemd land als Frankrijk, en de voornaamste Engelsche staatslieden hadden immers zelve verklaard, dat de Ieren, in afkomst, godsdienst en taal, aan de Engelschen vreemd waren. Voorts weidde hij uit over het gewapenderhand verhinderen van sommige volksvergaderingen, maar zeide dat dit den onderdrukkers niets baten zou, naardien, tegen naauwelijks 3000 Ieren, welke voor het behoud der unie gepetitioneerd hadden, de verzoekschriften om hare herroeping met meer dan 770,000 handteekeningen waren overdekt. Na den maaltijd, aan welken ruim 1000 menschen deel namen, voerde de heer *O'Connell* andermaal het woord, om te voorspellen dat, hoe vreedzaam alles nu nog mogt toegaan, het vroeger of later tot eene uitbasting komen zou, wanneer de Engelsche regering aan Ierland zijn eigen gouvernement niet terug gaf. Vroeger of later, zeide hij met opzet, want hij durfde wedden, dat zoo lang hij leefde die uitbarsting geen plaats zou grijpen.

Binnenlandsche berigten.

Voorgedragen begrooting over de jaren 1844 en 1845.

Hoofdst.		1844.	1845.
I.	Huis des konings	*f* 1,250,000.00	*f* 1,250,000.00
II.	De hooge kollegiën van staat en kabinet des konings	» 647,085.00	» 642,285.00
III.	Dep. van buitenlandsche zaken	» 548,960.00	» 548,960.00
IV.	» » justitie	» 2,358,568.22	» 2,369,198.22
V.	» » binnenlandsche zaken	» 4,220,271.00	» 4,121,006.00
VI.	» voor de zaken der Herv. kerk, enz.	» 1,651,588.52½	» 1,651,588.52½
VII.	» » » van de R. K. eeredienst	» 563,715.00	» 563,415.00
VIII.	» van marine	» 5,456,362.67	» 5,456,362.67
IX.	» » financiën { A. Nationale schuld	» 35,125,828.00	» 35,064,853.00
	{ B. Depart. en admin.	» 5,856,729.09½	» 5,786,581.09½
X.	» » oorlog	» 12,235,000.00	» 12,090,000.00
XI.	» » koloniën	» 99,375.60	» 98,374.40
	Totaal	*f* 70,013,483.11	*f* 69,642,623.91

ANTWOORDEN *der regering op de aanmerkingen gemaakt tegen de tweejarige staats-begrooting, over de jaren* **1844—1845.**

§ 1. Bij de regering bestaat, even als bij de Kamer, de overtuiging, dat er evenwigt tusschen de inkomsten en uitgaven behoort te bestaan, en zij wenscht met haar, dat men, om dit te bereiken, niet in die mate, als zulks thans plaats heeft, afhankelijk moge zijn van de meer wisselvallige bijdragen uit de Overzeesche bezittingen van den staat.

Zij heeft dan ook niet opgehouden, al zoodanige bezuinigingen in te voeren, welke tot vermindering der staats-uitgaven konden leiden, en bij het opmaken der begrooting van 1844 — 1845 besparingen tot een bedrag van circa een millioen gulden voorgesteld, zonder daarom af te zien van het voorbereiden van meerdere bezuinigingen; maar destijds nog onbekend met het te-kort van 1842, dacht zij, dat deze laatste nog voor uitstel vatbaar waren, in afwachting der finale regeling van de zaken van België.

Intusschen heeft de regering begrepen, dat, na de bekrachtiging van het tractaat met België, en nadat haar het te-kort over 1842 was bekend geworden, tot het invoeren van meerdere bezuinigingen moest worden overgegaan, en zij heeft dienvolgens aan de Kamer kennis gegeven, dat op de begrooting van 1844 nog ƒ1,200,000, en op die van 1845 ƒ1,800,000, zoude worden bezuinigd, ofschoon zij voor zich zelve de overtuiging heeft, dat door eene plotselinge, zoo aanzienlijke vermindering veler belangen op eene bedroevende wijze zullen worden benadeeld, en vele nuttige en hoogst wenschelijke werken zullen moeten worden nagelaten, hetgeen door eenen successieven voortgang op den weg, welken de regering sedert 1840 heeft bewandeld, zoude hebben kunnen vermeden zijn geworden.

Naar aanleiding van, en ter voldoening aan de opgemelde verklaring, zijn de vroeger ingediende begrootings-wetten herzien en worden, voor zoo ver dezelve eenige verandering hebben ondergaan, hiernevens gewijzigde ontwerpen aan de Kamer overgelegd, met bijvoeging van nader opgemaakte berekeningen en uitgewerkte toelichtende staten, mitsgaders een staat van vergelijking, ten bewijze, dat, ofschoon het totale cijfer der begrooting voor het jaar 1844 slechts ƒ237,903,63 en van het jaar 1845 slechts ƒ514,826,23, minder bedraagt dan de primitief voorgedragene, de vroeger opgegevene bezuinigingen niet alleen werkelijk in de verschillende uitgaven zijn gebragt, maar over het jaar 1844 ruim ƒ300,000 meer zullen bedragen, dan vroeger is opgegeven, wanneer men daarbij in aanmerking neemt, dat sommige uitgaven hebben moeten worden verhoogd, ten gevolge van het verdrag van 5 november jl., en van de sedert de indiening der begrooting uitgevaardigde wetten of daargestelde algemeene verordeningen.

De regering meent dan ook alsnu op de medewerking der Kamer tot vaststelling der gewijzigde begrooting te mogen rekenen, daarbij opmerkende, dat eene vermindering van uitgaven ad $\left\{\begin{array}{l} ƒ1,531,568.63 \\ ƒ1,825,596.23 \end{array}\right.$, in vergelijking met de loopende begrooting, zoo aanzienlijk is, dat men het voor 's lands als onmogelijk meent te mogen beschouwen, om meerdere besparingen in te voeren, zonder den gang van het algemeen bestuur te belemmeren, de perceptie der belastingen aan fraudes en ontduiking prijs te geven, de militaire en physieke defensie des lands in de waagschaal te stellen; houdende zij zich overtuigd, dat de Kamer in deze hare beschouwing zal deelen, wanneer dezelve in overweging gelieft te nemen, dat de nu voorgedragene bezuinigingen zich niet over het geheele cijfer der begrooting kunnen uitstrekken, vermits het geheele eerste hoofdstuk, de bij de grondwet bepaalde uitgaven voor de Staten-generaal, de bij de wet vastgestelde jaarwedden van de algemeene rekenkamer, mitsgaders het IX^de^ hoofdstuk *A*, handelende over de nationale schuld, buiten het bereik der besparingen vallen, en deze alzoo slechts op een bedrag van minder dan de helft der begrooting hebben kunnen worden toegepast.

Overigens zal het al of niet mogelijke van het oogenblikkelijk invoeren van meerdere uitsparingen meer opzettelijk behandeld worden bij de beantwoording der aanmerkingen op elke bijzondere begrootingswet van ieder departement van algemeen bestuur.

§ 2. De aanmerkingen, gerigt tegen de aanvankelijk voorgestelde besparingen en tegen een verondersteld gebrek aan eenstemmigheid deswege bij de hoofden der ministeriële departementen, vervallen dan ook door den meerderen omvang, thans aan de bezuinigingen gegeven, en door de verklaring, afgelegd in het committé-generaal van den 20sten mei jl.

§ 3. De invloed, welken het met België gesloten tractaat van den 5den november des vorigen jaars op de begrooting der uitgaven en inkomsten zal hebben, is thans in de gewijzigde voorstellen en de daarbij gevoegde berekeningen aangewezen.

Eerst na de regeling van zaken met België, kon, als gevolg daarvan, die met Luxemburg plaats grijpen; daarmede is thans aangevangen, doch de aard en omvang dezer vereffening zal ook eenige tijdsruimte vereischen, om tot een resultaat te leiden.

Ten aanzien van de domeinen, bij de wet van 25 mei 1816 aan prins FREDERIK DER NEDERLANDEN afgestaan en der betaalde som aan de agnaten van het huis VAN NASSAU, heeft de regering hare beschouwingen vroeger medegedeeld, en harerzijds bestaat voor alsnog geene aanleiding tot het doen van eenig bepaald voorstel te dien aanzien.

Deze punten schijnen buiten regtstreeksche betrekking tot de onderhavige begrooting te staan; daarop zal, door die leden, welke des aangaande reserves gemaakt hebben, kunnen worden teruggekomen bij gelegenheid van de regeling der uitgaven, in staat *B* vermeld, welke eerst zal kunnen plaats hebben, nadat de liquidatie met België, welke men alsnu spoedig kan te gemoet zien, geheel zal zijn afgeloopen, en waarna tot die regeling zoodra mogelijk zal worden overgegaan.

Het zal wel overtollig zijn te betoogen, dat, vermits er volgens de laatst ingediende staatsrekening (bladzijde 12 en 13) een tekort of ongedekte achterstand, over den jare 1840 en vroeger, van ƒ30,360,173.27 bestaat, de creatie van ƒ18.000,000 5pCts. nationale schuld tot geen ander doeleinde heeft en zal kunnen werden aangewend, dan om het daardoor veroorzaakte gebrek aan gelden in 's rijks kassen aan te vullen; zoo als dan ook daaromtrent volledige opheldering gegeven is, ter gelegenheid van de jongste overwegingen ter tijdelijke voorziening in de behoeften van de schatkist, terwijl in de eerst in te dienen staatsrekening de verantwoording daarvan zal blijken.

§ 4. De leden, welke bezwaar in de aangebodene begrooting hebben gevonden, omdat, naar hun beweren, niet alle staats-uitgaven daarop zijn gebragt, hebben zich noch juist noch volledig uitgedrukt, wanneer hun beweren, dat het bestaan van bijzondere kassen en administratiën veel tot verduistering van den waren staat van 's lands financiën heeft toegebragt, en dat daaraan voor een goed deel de tegenwoordige treurige gesteldheid van zaken zou zijn toe te schrijven, op de tegenwoordige regering van toepassing zoude moeten zijn.

Immers het is zeker, dat de uitkomst over de jaren 1841 en 1842 niet door het bestaan van bijzondere fondsen of administratiën, maar alléén daarom treurig is, omdat de opbrengst der gewone belastingen, en hoofdzakelijk de bijdragen uit de koloniale middelen, om bekende oorzaken, beneden het daarvoor geraamd bedrag gebleven zijn.

Voor zoo veel het gebruik van eenige rijks-fondsen, tot bijzondere einden bestemd, nog niet bij de wet geregeld is, of deze fondsen niet in de gewijzigde begrooting zijn opgenomen, zullen tot zoodanige regeling speciale voorstellen worden gedaan.

Wat betreft de in deze paragraaph voorgedragene bedenking over de renten van de staatsschuld, welke met october van elk jaar verschijnt, en welke vele leden meenen, dat slechts voor negen maanden op de begrooting voorkomt, wordt opgemerkt, dat op de begrooting van elk dienstjaar wordt gebragt de rente, die in den loop van het dienstjaar verschijnt en betaalbaar moet worden gesteld; dit heeft immer aldus plaats gehad, zonder dat zulks tot aanmerkingen heeft geleid; — want de schuld is niet vorderbaar vóór den verschijndag. Elk dienstjaar wordt alzoo met de volle rente over 12 maanden belast.

De gevolgtrekking, dat door deze handelwijs een volgend dienstjaar met een tekort zou aanvangen, schijnt onjuist, evenzeer als dat daardoor dienstvermenging zou plaats hebben. Het toegeven aan deze bedenking zou geen ander gevolg hebben, dan dat de helft der fondsen, benoodigd voor de rentebetalingen met april van elk jaar, reeds met het einde van het voorafgaand jaar in 's rijks kas zou moeten aanwezig zijn, en daar drie maanden lang zonder moeten verblijven, en dat het halfjaar renten, verschijnende 1o. april van ieder jaar, uit de begrootingen
dienstjaren zoude moeten worden voldaan.

Met betrekking tot de opmerking, dat een ge
der pensioenen, over het laatste halfjaar, niet g
zoude zijn, vermeent de regering te mogen ver
naar hetgeen deswege tot opheldering op pag. 11
de beantwoording der bedenkingen over de begrooti
wetten 1842—1843 is gezegd; — zijnde de pota
het slot van ieder hoofdstuk geplaatst, om daa
te gemoet te komen aan het bij de algemeene re
kamer gerezen bezwaar, welk collegie zich, op g
van art. 27 harer instructie, voor onbevoegd heeft
klaard, om een gedeelte der pensioenen, over
tweede halfjaar van 1841, op de begrooting van
te vereffenen, anders dan ten gevolge eener wett
bepaling, waaraan alzoo bij de berekeningen
1844 en 1845 wordt voldaan.

Om inmiddels deze mindere regelmatigheid van lie
lede te doen ophouden, heeft de regering reeds se
eenen geruimen tijd maatregelen genomen, welke
vooruitzigt gegeven, dat binnen weinige jaren het
zwaar ten eenen male zal verdwijnen, door nam
alle toegekend wordende pensioenen te doen ins
ven in het grootboek, waarvan de uitbetaling va
nuarij tot 31 december loopt.

De toelagen, welke sommige ambtenaren geni
die vroeger in het genot van hoogere tractemente
ren, boven de later voor hunne betrekking bep
normale belooning, zijn, op vroeger verlangen
Kamer thans nevens de tractementen dier ambten
aangewezen; ten einde zoo doende van het gezam
bedrag van een en ander te doen blijken. De
zijn nogtans in de toelichtende staten specifiek ver
en worden alzoo aan de kennisneming der St
Generaal niet onthouden.

Ondertusschen zijn de toelagen inderdaad van a
penden aard, en het cijfer daarvan moet, in even
digheid met het aftreden van de tegenwoordige
larissen, die in het genot daarvan zijn, van lieverl
verminderen.

Van nieuwe toekenning van toelagen boven
tractementen, is der regering niets bekend.

§ 5. Bij onderscheidene departementen is reeds
het besluit van 29 augustus 1842 gevolg gegeven,
zijn de pensioenen dien ten gevolge verminderd;
dezulke, waar dit door menigvuldige werkzaamh
en het groot getal gepensioneerden nog niet heeft
nen plaats hebben, is dit werk reeds ver gevorde
het vermoedelijk gevolg daarvan, op de bera
der benoodigde pensioenen, voor het jaar 1844 en
toegepast.

De toeneming van het geheel cijfer der pensio
welke desniettegenstaande plaats heeft en bevreem
heeft verwekt, is noodwendig moeten ontstaan
het opheffen der wachtgelden en het pensioneren
hen die dezelve genoten, voor zoo ver zij daarop
spraak zijn bevonden te hebben, welke eerstge
den op de loopende begrooting nog voor meer
ƒ 400,000 voorkomen en bij de thans in onder
zijnde begrooting geheel achterwege zijn gelaten.

Overigens dient niet uit het oog te worden verlo
dat, bij elke vereenvoudiging in eenigen tak van
heer, gepaard met het ontslag van ambtenaren, w
waar, het bedrag der pensioenen tijdelijk belast wo
doch, dat eene grootere besparing op tractementen
anderzins, daar tegenover staat.

Het lot, aan een vroeger voorstel wegens eene
op de pensioenen te beurt gevallen, heeft de rege
geenszins doen besluiten, om van nadere pogi
deswege af te zien.

Daar echter de meeningen der leden zoo zeer
derling verschilden, dat de regering vruchteloos
poogd heeft eene meerderheid te kennen, zoo
zij gemeend, vooralsnog, en bij meer dringende
gelegenheden, geen nader voorstel van wet o
pensioenen te moeten doen, te minder, daar men
niet kan herinneren, dat eenige toezegging da
door den minister van financiën zou zijn gedaan.

Aan den wensch der Kamer, dat ambtenaren
wachtgeld genieten, bij voorkeur weder zullen
plaatst worden, kan alleen dan worden voldaan,
neer zij de noodige geschiktheid voor vacerende be
kingen hebben; missen zij die, dan wordt zulks
de zorg voor het geregeld staatsbestuur verbo
de op-pensioen-stelling van die personen nood

§ 6. Hetgeen hier wordt verlangd, staat
met het opmaken eener *volledige* staats-rekening,
aan het ondoenlijk is voor alsnog te voldoen.

De rekening onder 1o. januari 1843, anders g
het verslag bedoeld bij artikel 126 der grondwet,

welker vervaardiging men zich thans onledig houdt, en die in de zitting van 1843—1844 zal worden aangeboden, zal, voor zoo veel de verantwoording der ontvangsten en uitgaven betreft, volgens een gewijzigd model, in overeenstemming met de voorschriften en bedoelingen der wet, houdende instructie voor de algemeene rekenkamer, worden ingerigt. Overigens is uit de aanmerkingen niet gebleken, in welk opzigt de overgelegde rekeningen over 1840 en 1841 den waren stand van zaken niet duidelijk zouden voorstellen; daar de oorzaken, waaraan het te-kort over de jaren 1840 en vroeger is toe te schrijven, geheel afgescheiden van de dienstjaren 1841 en later, daarin omstandig zijn uiteengezet (bladzijde 12 en 13 der laatst ingediende rekening), en voorts al de ontvangsten en uitgaven, zoo wel die op ramingen en begrootingen zijn gegrond, als de zoodanige, welke daarmede niet onmiddelijk in verband staan, naar waarheid worden verantwoord.

Intusschen vleit men zich, dat de gemaakte bedenkingen zoo veel mogelijk zullen zijn opgelost, door de aan de kamer, bij gelegenheid der overwegingen van het ontwerp van wet tot regeling van de openbare schuld, reeds medegedeelde nota tot toelichting der staats-rekening, onder 1o. januarij 1842 opgemaakt, waartoe dan ook wordt verwezen.

Eene op zich zelve staande rekening over het dienstjaar 1841 zou over het geheel weinig licht verspreiden, maar dezelve toch met het algemeen overzigt van den toestand van 's rijks schatkist, hetwelk alleen in de staats-rekening te vinden is, zoude dienen te worden in verband gebragt.

§ 7. Tot oplossing en wederlegging de bedenkingen, welke tegen den vorm, waarin de verschillende hoofdstukken thans vervat zijn, zijn ontstaan; moge het volgende strekken.

De voorgestelde begrootings-wetten zijn voor alle hoofdstukken stelsel- en gelijkmatig ingerigt.

Vroeger bestond er in de wijze van zamenstelling veel verschil tusschen de onderscheidene departementen van algemeen bestuur, doch toen ook waren de berekeningen, die tot grondslag strekken, meer bepaaldelijk als inlichtingen te beschouwen, om aan te toonen, voor welke waarschijnlijke behoeften het cijfer der begrooting de zamengetrokkene som uitmaakte.

Door de wet van 5 october 1841 (*Staatsblad* no. 40), bij welker 23ste artikel eene verevening en verantwoording per artikel is bepaald, werd het noodig het bedrag per artikel op eene wettige wijze vast te stellen; — van daar het tegenwoordig voorstel, om de staten van berekening, het bedrag per artikel aanwijzende, in de wet op te nemen.

De specificatie van al de onderdeelen, in de afzonderlijke bijlage of toelichtende staten voorkomende, en tot veelvuldige bijzonderheden afdalende, kan en behoeft, om dezelfde reden, niet in de wet voor te komen, want het zijn niet deze onderdeelen, waarop, volgens de wet van 5 october, afzonderlijk moet verevend worden.

Eene meerdere uitbreiding aan de wet vast te stellen berekeningen te geven, zoude noodwendig vele moeijelijkheden en stagnatie in de dienst veroorzaken, zoo als werkelijk ten opzigte van de loopende begrootingen ondervonden zijn, omdat het onmogelijk is, alle noodige uitgaven te specificeren, of te voorzien welke veranderingen in de uitgaven voor sommige onderdeelen, in den loop van twee dienstjaren noodig kunnen worden.

De regering heeft uit dien hoofde gemeend, bij de eerste, na de vaststelling der instructie voor de algemeene rekenkamer, voorgedragene begrootings-wetten, de berekeningen alleen per artikel, om daarachter de wet in het *Staatsblad* te worden geplaatst, te moeten voegen, ten einde aan het voorschrift van artikel 23 dier instructie door de algemeene rekenkamer te kunnen worden voldaan, en zij heeft niettemin, om de Staten-Generaal met alle verdere details der afzonderlijke artikelen bekend te maken, daarnevens toelichtende staten gevoegd, in welke al die opgaven begrepen zijn, welke in de berekeningen der thans door de regering ingeslagen weg, zoo zij meent, juist en volkomen zal worden voldaan aan het vereischte, dat de Staten-Generaal de uitgaven per artikel, met de ramingen per artikel zullen kunnen vergelijken.

Wel verre dus, van in strijd te zijn met den letter en den geest der wet van 5 october 1841, is de nu aangebodene begrooting daarmede overeenkomende en geschikt om eene goede en volledige controle op 's lands uitgaven te bevorderen.

§ 8. De in deze paragraaph vermelde punten zijn reeds door het gegeven antwoord op de §§ 4 en 7 behandeld.

§ 9. Door de voorgestelde inrigting der begrootings-wetten wordt geenszins te-kort gedaan aan de bevoegdheid tot overschrijving van het eene artikel naar het andere van hetzelfde hoofdstuk; het is onnoodig, om ten aanzien dier grondwettige en wettige bevoegdheid eenige reserve te maken.

De verwezenlijking van het denkbeeld, om nevens de geldkolom van de geraamde benoodigheden te voegen eene andere geldkolom, aanwijzende hoeveel, volgens het laatst afgesloten dienstjaar, voor gelijksoortig ontwerp werkelijk besteed is, zou tot onduidelijkheid en tot verkeerde gevolgtrekkingen aanleiding geven, vooral uit aanmerking van den afstand tusschen het in vergelijking te brengen verloopen en de toekomstige dienstjaren, in verband met de verschillende inrigting der begrootingen over die dienstjaren.

De regering heeft het drukken der toelichtende staten niet noodig geoordeeld; omdat, zoo als reeds is gezegd, dezelve enkel tot inlichting strekken en van die uitgewerkte staten voor elke afdeeling der Kamer een afschrift geleverd is.

Ook doet zich thans daartegen eene andere bedenking op, namelijk, dat in deze staten reeds zijn aangewezen de veranderingen en verminderingen, welke de regering zich voorstelt in sommige takken van administratie in te voeren, en dat men het ongeraden acht, de daarbij betrokkene ambtenaren en belanghebbenden, door het geven van publiciteit aan deze bijzonderheden, kennis te doen dragen, voordat zij daarvan op eene officiële wijze, van wege het departement waaronder zij ressorteren, kennis kunnen bekomen, vermits daardoor aan velen noodeloos ongerustheid zoude worden gegeven en ontijdige reclamatiën zouden geboren worden.

§ 10. Daar, volgens het voorstel der regering, de berekenings-staten een deel der begrootings-wetten zullen uitmaken, en met de wet in het *Staatsblad* zullen worden geïnsereerd, schijnt daarmede niet vereenigbaar het in deze paragraaph aangegeven denkbeeld, dat die staten zouden onderteekend worden door het hoofd van departement, onder wiens verantwoordelijkheid de sommen bij zoodanig hoofdstuk toegestaan, zullen worden uitgegeven.

Alsnu overgaande tot de beantwoording van de aanmerkingen en vragen, op de bijzonderheden van elk hoofdstuk gevallen, meent de regering vooraf te moeten opmerken, dat onder die aanmerkingen en vragen eenige punten voorkomen, welke noch tot de begrooting betrekking hebben, noch tot het gebied der Staten-Generaal, als een deel der wetgevende magt, behooren.

De regering kan dus het voordragen van zoodanige punten enkel aanmerken als een blijk van de belangstelling de leden van de Kamer in al hetgeen 's lands belangen en aangelegenheden betreft.

(Vervolg hierna.)

Ingezonden stukken.

De drie debuten van den nieuwen minister van financiën (1).

Debut no. 1. *Eene belasting van vijf ten honderd van den opbrengst der vaste goederen.*

» » 2. *Eene belasting van vijf ten honderd van de renten der binnenlandsche fondsen.*

» » 3. *Eene belasting van vijf tot tien ten honderd van alle ambtsbetrekkingen.*

Jammer dat de nieuwe minister geen *nieuw* woord voor dat hatelijke woord *belasting* heeft kunnen vinden, ten einde zulks wat smakelijker te maken, te meer, daar men ons beloofd heeft, dat men tot geene nieuwe belasting, noch tot verhooging van reeds bestaande belastingen zijne toevlugt zoude nemen.

De memorie van toelichting is inderdaad zoo fraai mogelijk opgesmukt, zoodat ik eene weddingschap zou durven aangaan, dat Z. Exc. bij geen zijner debuten zal worden gesiffleerd, of, om minder theatraal en meer ministerieel te spreken, dat de voordragt dezer drie belastingen, welligt met algemeene stemmen zal worden aangenomen, en wel om de bijzondere reden, DAT ER EENE GROVE MISTASTING IN PLAATS HEEFT. Men zegt daarin bij herhaling, *»dat deze belastingen de meer vermogenden zullen treffen;"* was dit eene waarheid, dan zoude ik durven wedden, dat zij alle verworpen wierden; maar NEEN! de leden van de Tweede Kamer zullen zeer wel deze MISTASTING beseffen, en dus de voordragt, althans wat no. 1 en 2 betreft aannemen!

Laat ons dezelve de eene na de andere analiseren:

1o. Eene belasting op den opbrengst der vaste goederen:

De rijke bewoont zijn eigen huis, buitenplaats, enz. hij zal daarvan 5 pCt. betalen volgens de kadastrale (gewoonlijk te laag geschatte) huurwaarde; bijaldien het hierbij bleef, zoo zoude het doel om de rijken te treffen, in dit opzigt, niet missen, het zoude zelfs niet kwaad zijn 10 of meer percenten te laten betalen: doch, die rijken hebben andere huizen en landerijen, van deze zullen zij ook moeten betalen; maar zullen nu die rijken niet zeggen tot hen, die hunne panden huren, *»wij moeten wederom hoogere lasten betalen, wij moeten dus meer huur hebben,"* en zullen zij de huurprijzen hunner panden dan niet in dier voege verhoogen, dat zij het door hen zelven bewoonde pand daardoor vrij krijgen?! Anderen naar mij zelven afmetende, dan zeg ik, *ja!* dat zullen zij doen! Het zullen dus niet de rijken, maar de minder-vermogenden zijn, die deze belasting betalen: zij, die *geen eigendommen* hebben, zullen dus de belasting van de eigendommen moeten betalen!!

2o. Eene belasting van de renten van de binnenlandsche fondsen:

De rijken hebben effecten op alle landen; (de tijdsomstandigheden en vooral het jaar 1810 hebben hun geleerd, dat zulks het voorzigtigste is). Lieden van den ouden orthodoxen stempel, kleine renteniers, zijn de voornaamste bezitters van binnenlandsche fondsen; op deze zal dus de belasting meer, ja, tienmalen meer drukken dan op de rijken.

Wilde ik hierover uitweiden, als over den invloed die zulks op den koers onzer effecten zal hebben, of over het vermeerderend discrediet, over het gevoelig verlies voor den middelstand en het daarop volgend verlies voor de mindere standen, dan zoude ik te wijdloopig worden; ik heb genoeg gezegd ter overtuiging, dat ook deze belasting den rijke *het minst* zal treffen!

Hoe zal men handelen met de werkelijke schuld, waarop reeds een percent verloren wordt?

3o. Eene belasting op alle ambtsbetrekkingen boven de *f* 300.

Om niet onwellevend te zijn, wil ik aan deze geen naam geven! menig ambtenaar, (zoo niet alle, uit discretie en hooge consideratie) zal deze eenen barbaarschen en helschen maatregel noemen, en vragen:

»Zal nu de nieuwe Beëlsebub onze zuur verdiende »penningen tot banden gebruiken om het Danaïden- »vat te kuipen; had men ons dan maar den vorigen »gelaten, die schoor ons wel, maar hij vilde ons nog »niet!!"

Wel beschouwd, zal de ambtenaar tweeledig betalen, want, nadat men hem de percenten op zijn traktement heeft gekort, zal hij nog in zijn huishuur worden opgeslagen, want voor stellig kan men het toch houden, dat van de 20 ambtenaren naauwelijks één in zijn eigendom woont, en heeft hij al zijn eigen huis, dan valt hij immers ook in de term van de eerste belasting; en wanneer een ambtenaar eenigzins gegoed is, en eenige effectjes bezit, dan zal hij nog daarvoor en dus drieledig betalen; en daar, eindelijk, al de noodwendigste behoeften in prijs zullen stijgen, zal hij ook in die meerdere kosten moeten deelen. *En resumé* is de kleine en middelsoort ambtenaar het grootste slagtoffer van deze drie belastingen. Magt men hierin eene wijziging brengen en laten alleen die, welke *f* 1200 en meer trekken, betalen, dan ware het nog eenigzins aannemelijk, mits die van *f* 1200 niet meer dan drie pCt. en dan vervolgens tot 15 pCt. van de *f* 5000 en daarboven.

Dat, echter, deze laatste belasting, om bijzondere, gemakkelijk te begrijpen, redenen, niet zal worden aangenomen, hiervoor is veel kans.

Ik geloof hiermede overtuigend aangetoond te hebben, dat het *eene grove mistasting is*, te beweren, *»dat deze drie belastingen hoofdzakelijk de meervermogenden zullen treffen!"*, maar dat zij integendeel het meest de mindervermogenden zullen drukken en tot de minste klasse zullen doordringen.

Is het inderdaad *ernst*, de rijken te willen treffen, dat men dan eene belasting, al ware die ook maar tijdelijk, leggo op de kabinetten van schilderijen, rariteiten, antiquiteiten, teekeningen, autografen, bibliotheken, enz., alsmede eene driedubbele belasting

(1) Geplaatst onder het gewone voorbehoud.

op buitenplaatsen: of wel eene heffing van zoodanige kapitalisten; die ƒ100,000 bezitten 1 pCt., van vijf ton 1½ pCt., van een millioen en daarboven 2 pCt. Zonder zoodanige maatregelen blijft het treffen van de den rijkdom eene onmogelijkheid! G. P. V.

Een vijand van belastingen, van geringe bezuinigingen en besnoeijingen op erbarmelijke soldijen.

Iets over het nieuwe ontwerp van wet op het regt van successie.

Bij iedere heffing van regten op nalatenschappen of van successie-regten bestaan twee gewigtige bezwaren, welke noodwendig grooter worden naarmate die heffing uitgebreider en algemeener wordt. Bij de algemeenheid, welke door het nu in beraadslaging zijnde ontwerp van wet op het successie-regt, voor dat regt is bestemd, is het dus nog meer van belang die bezwaren, zoo veel mogelijk, weg te ruimen, althans niet te vermeerderen. Aan dit vereischte wil steller dezes het gemeld ontwerp met weinige woorden ter toetse brengen. De bedoelde bezwaren zijn *de bekendwording der fortuinen*, die zoo gemakkelijk daaruit voortvloeit en de *moeijelijkheid der contrôle* en de daaruit spruitende *noodzakelijkheid van zich op eedelijke verklaringen te verlaten*. Er bestaat nog een derde en wel niet het minst belangrijke bezwaar, de *ongelijkheid*, namelijk, met welke een successie-regt drukt voor het onderscheiden *soort van vermogen* en de gemakkelijkheid om over dat in portefeuille, zonder omslag of kosten en met goede voorbehoedmiddelen, onder de levenden te beschikken, in tegenstelling van een meer reëel vermogen van grondeigendommen en hypotheken. Dit bezwaar is intusschen niet weg te nemen, maar alleen te verminderen, door matiging van het bedrag der geheven wordende regten en door alzoo de aanleiding tot ontduiking te verminderen. Zulke matiging en vermindering zal in den tegenwoordigen stand der zaken wel onder de vrome wenschen behooren. Maar niet alzoo is het gelegen met de beide andere bezwaren en het is de vraag, of bij de beraamde uitbreiding der belasting ten dien opzigte bij het ontwerp van wet geene meer passende voorzieningen hadden moeten zijn gemaakt, welke vraag toestemmend schijnt te moeten worden beantwoord.

Ten aanzien van het eerste verdient opmerking, dat vooral voor nalatenschappen, *in de regte lijn* geërfd wordende, eene bekendwording van derzelver zamenstel en hoegrootheid zeer hinderlijk is; voorts, dat alle lastgevingen tot geheimhouding aan de betrokkene ambtenaren afstuiten op de omstandigheid, dat geen de minste waarborg bestaat tegen de praatzucht van klerken, vaak kinderen, die op de kantoren werkzaam zijn, aldaar inzage der stukken erlangen en tot het boeken of zoogenaamd tabelleren daarvan gebezigd worden, maar, voornamelijk, wordt de aan de ambtenaren opgelegde geheimhouding tegengewerkt en als wedersproken door de in art. 23 der wet van 1817 en in art. 48 der wet van 1832, voorschreven oproeping of sommatie tot betaling der verschuldigde successie-regten, althans, door de wijze, op welke die wetsbepaling wordt uitgevoerd; immers, in die door eenen deurwaarder gedaan wordende sommatie wordt opgenomen het *bedrag* der te betalen successie-regten; dat bedrag wordt op die wijze *openbaar gemaakt;* en waarschijnlijk maken daarom de registratie-beambten van dat bedrag ook volstrekt geen geheim. Uit dit bekend gemaakte bedrag, intusschen, valt in de meeste gevallen en vooral in de regte lijn de berekening van het saldo des boedels gemakkelijk.

Meer dan door een' last tot geheimhouding zou dus eene ongeschikte openbaarmaking worden voorgekomen door eene verandering der wetsbepaling, ten dien aanzien, of eene betere uitvoering derzelve, hetzij dan door in die sommatie het bedrag van het verschuldigde niet uit te drukken, of wel door die sommatie geheel niet meer voor te schrijven.

Er bestaat inderdaad ook geene reden, om die betaling binnen eenen vasten termijn niet evenzeer, buiten sommatie of oproeping, verpligtend te maken, daar zulke verpligting alleen uit kracht der wet, tot aangifte, verbetering en beëediging bestaat, waartegen nog te minder bedenking zijn kan, indien in het bewijs, hetwelk van de indiening der memorie van aangifte moet worden afgegeven, even als nu de andere termijnen daarop vermeld worden, ook die van betaling wierd uitgedrukt, terwijl eindelijk door die verordening de, bij betaling binnen den termijn, *voor het rijk* komende kosten van die sommatie geheel konden worden vermeden, hetgeen vooral bij de uitbreiding der successie-regten eene belangrijke som over het geheele rijk besparen zou, althans veel meer dan en welligt het dubbele van de zegelregten, die de memoriën van aangifte opleveren.

Wat betreft het tweede bovengenoemde bezwaar, de *moeijelijkheid der contrôle* en de daaruit voortvloeijende gevaarlijke *noodzakelijkheid* om zich voor een goed gedeelte op de *eedelijke verklaring* van den belastingschuldige te verlaten, zoo moet als van zelf uit de verbinding dezer twee omstandigheden, gevoegd bij de bedenking, dat de eerbied voor den eed door vermenigvuldiging, vooral bij strijd van eigenbelang, wordt verzwakt, volgen, dat die eedelijke verklaring niet verder moet worden verlangd dan in zoo verre die *gebiedend noodig* is. Indien nu dit wordt aangenomen, zoo als het wel geen' redelijken twijfel duldt, dan bevat het tegenwoordig wets-ontwerp in dat opzigt veranderingen, maar waarlijk geene verbeteringen. De eedelijke verklaring, bij art. 13 der wet van 1817 opgenomen, was beperkt tot datgene, van welk de verificatie niet anders mogelijk was, maar hoe is dit anders in artikel 4 van het tegenwoordig ontwerp? Reeds aanstonds in het hoofd vindt men de verklaring van de *aangifte te hebben gedaan in gemoede en naar beste kennis en wetenschap*, eene bevestiging, zoo algemeen mogelijk, en die alle verdere bijzonderheden als overbodig schijnt te maken. Maar van belang is vooral de uitbreiding van de eedelijke bevesting tot de behoorlijke *waardering* van alles, hetwelk door den aangever kan en behoort te worden begroot, dus ook, in afwijking van de vroegere wet van de *onroerende* goederen, hoezeer van deze de waardebepaling op eene andere wijze kan verkregen worden en hoezeer ten aanzien van deze, niettegenstaande die eedelijke verklaring, het middel van expertise aan zijde van 's rijks schatkist volgens artikel 16 der wet van 1817 blijft vrijgelaten; boven welke beide middelen (eedelijke verklaring en expertise) ongetwijfeld bij het moeijelijke van eene juiste waardering of, van de bepaling van eene behoorlijke verkoopswaarde, veel gepaster zijn zou, zoo bij de wet een vaste grondslag wierd aangegeven; (bij voorbeeld, de kadastrale schattingen) door welke te volgen een aangever zich voor alle aanmerkingen kan waarborgen, hetwelk verre weg verkieslijk is boven de bij de wet vrijgelatene waardeering van deskundigen, daar deze veelal zoo vele kosten medesleept, dat in kleine boedels vooral aan dezelve niet te denken is. Verder is in de nu ontworpen eedelijke verklaring de beperking geheel willekeurig van de in te brengen schulden tot die, welke *betaald zijn* of *zullen worden*, daar de wet vrijlaat alle *bestaande* schulden op te geven en af te trekken. Door den *inhoud van den eed* en waar men dit niet ligt vermoeden zou, wordt dus de wet op twee gewigtige punten (de noodzakelijkheid der beëediging en waardeering van de vaste goederen en de beperking, ten aanzien van de berekening der boedel-schulden) gewijzigd en veranderd. De hier ontworpen eeds-verklaring, die op de wet behoorde gegrond te zijn, die met de wet behoorde overeen te stemmen, is dus in strijd met de wet. Daarenboven, in plaats van kort en duidelijk is dezelve duister en ingewikkeld. Wat beteekenen toch in die ontworpen verklaring de woorden, dat GEENE *giften of legaten en geene testamentaire beschikkingen, enz. verzwegen zijn.* Eigenlijke *giften* toch zullen voor de successie-regten niet in berekening kunnen komen; hetgeen toch door den erflater wezenlijk is weggeschonken (men zie de beschrijving van *schenking* in artikel 1703 van het Burgerlijk Wetboek:) behoort niet meer tot zijne nalatenschap en indien verklaard wordt, dat geene testamentaire beschikkingen (beter in allen gevalle *door den dood des erflaters gevolg krijgende beschikkingen*, om er de zoogenoemde giften van nalatenschappen, in artikel 228, 230 en 233 in 't Burgerlijk Wetboek vermeld, onder te begrijpen) verzwegen zijn, dan is ook de bijzondere vermelding van legaten, als die toch niet anders dan bij uitersten wil kunnen worden gemaakt, tamelijk overbodig. Zou de bedoelde eedelijke verklaring niet doelmatiger en tevens duidelijker zijn, zoo die meer algemeen was, namelijk: »dat de aangever in gemoede overtuigd is, »niets hoegenaamd te hebben verzwegen wat hij vermeent tot regeling der successie-regten maar eenigzins »in aanmerking te moeten komen, geene andere of »meerdere schulden te hebben aangegeven, dan die »wezenlijk ten laste van den overledene zijn en wettiglijk mogen ingebragt worden; voorts de waardeering der buitenlandsche bezittingen, der inschulden »en der roerende goederen, zoo verre van deze twee »laatste voorwerpen de waardeering bij de wet aan den »aangever is vrijgelaten en hij van die vrijlating heeft »gebruikt gemaakt, te hebben gedaan niet beneden »den prijs, welken hij in gemoede houdt voor de »waarde derzelve en eindelijk, bij nadere ontdekking, »dat iets niet aangegeven is, wat, vroeger bekend geweest zijnde, had behooren aangegeven te worden, »alsnog onverwijld die aangifte en de voldoening der »deswegens verschuldigde successie-regten te zullen bevorderen." Deze verklaring stemt in de hoofdzaak overeen met die, welke bij de wet van 1817 voorkomt; met betrekking tot laatstgemelde belofte van nadere aangifte, echter, komt de uitdrukking in de laatste wet, van nadere opgave van hetgeen bevonden wordt *kennelijk* te zijn aangegeven, minder juist voor. Met regt toch is wel eens gevraagd, of, indien twijfelachtige schulden ter goeder trouw en naar eene berekening, tijdens de aangifte, zijn gewaardeerd, doch later meer dan die gewaardeerde som opleveren, dan niet gezegd moeten worden *kwalijk* te zijn aangegeven. Letterlijk althans is dit zoo. Maar is men nu uit dien hoofde tot eene nadere aangifte en bijbetaling verpligt? Zou indien dit zoo was, men niet evenzeer tot *terug ontvangen* moeten geregtigd zijn, voor hetgeen later bleek, dat *minder* dan de gewaardeerde som met de daad ontvangen wierd. Met betrekking tot de bij het nieuw wets-ontwerp verordende eeds- aflegging nog deze aanmerking, dat volgens artikel 4 van hetzelve alle memoriën van aangifte zullen moeten worden beëedigd. Zal dit niet leiden tot eene schrikwekkende vermenigvuldiging van eedelijke verklaringen ver *boven de noodzakelijkheid?* Is de stelling wel gewaagd, dat, tot verre weg de minste nalatenschappen, onroerende goederen behooren, dat naar de bestaande en bij het ontwerp voor kleine fortuinen vermeerderde vrijstellingen bij ¾ der plaats hebbende sterfgevallen de notoire zekerheid bestaan zal, dat van dezelve geene successie-regten verschuldigd zijn. Is het nu hierbij voorzigtig desniettegenstaande van alle beëediging te vorderen? Zou de bepaling niet doelmatig zijn, dat men zich van indienen van memorie en beëediging ontslaan (althans indien, gelijk eene soortgelijke bepaling artikel 4 der wet van 1817 voorkomt, geene rende goederen tot den boedel behooren) door legging van eene verklaring van het bestuur van woonplaats des overledenen, inhoudende, dat van openbare bekendheid is, dat, wegens eenen boedel geene successie-regten zijn verschuldigd, of dat boedel de som van ...., (het voor die regten gesteld minimum) niet zuiver bedraagt.

Advertentiën.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 22 Aug. 2 El 6 Palm 5 duim; gew. 0 Duim; gev.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.